

Mrazivý bůh v automobilu

V noci z devatenáctého na dvacátého srpna osmadvacátého roku udeřil neslýchaný mráz, jaký starousedlíci nepamatovali. Trval celých osmačtyřicet hodin a dosáhl minus osmnácti stupňů. Šílené město pozavíralo všechna okna i dveře. Teprve koncem třetího dne začalo být obyvatelům jasné, že mráz zachránil hlavní město i nekonečné okolní prostory, jež byly postiženy hrozivým neštěstím osmadvacátého roku. Jízdní armáda u Možajska ztratila tři čtvrtiny mužů a ochabovala a plynové eskadry nedokázaly zastavit odporné plazy, kteří utvořili půlkruh a postupovali ze západu, jihozápadu a jihu směrem k hlavnímu městu.

Rozdrtil je mráz. Hnusné hadí smečky nepřežily dva dny a dvě noci, kdy teplota klesla na osmnáct stupňů pod nulou. Po dvacátém srpnu, kdy mráz pominul a zanechal po sobě jen vlhkost a mokro, vláhu ve vzduchu a zeleň na stromech, sežehlou nečekaným chladem, nebylo už s kým bojovat. Neštěstí bylo zažehnáno. Lesy, pole i nepřehledné bažiny byly dosud plné pestrých vajec, tu a tam ozdobných cizokrajnou, nevídanou kresbou, kterou nezvěstný Osud pokládal za „svinstvo“, ale tato vejce byla zcela neškodná. Byla mrtvá, zárodky v nich pomrzly.

Nekonečná prostranství země ještě dlouho zahnívala teď už neškodnými četnými krokodýlími a hadími trupy, probuzenými k životu tajemným paprskem, zrozeným v Gercenově ulici v jedněch geniálních očích; exotická stvoření horkých tropických bažin zahynula během dvou dnů a zanechala po sobě na území tří gubernií strašlivý puch, rozklad a hnilobu. Vypukly dlouhotrvající epidemie, lidé hromadně onemocněli nákazami. Ještě dlouho opero-

vala armáda, vybavená už nikoliv plyny, ale ženijními pomůckami, petrolejovými cisternami a hadicemi a očišťovala půdu. Podařilo se jí to a všechno skončilo počátkem jara devětadvacátého roku . . .

Na jaře v devětadvacátém se město opět roztančilo, rozzářilo a rozvířilo a znovu jako dřív v ulicích zasvištěly drožky. Nad chrámem Krista Spasitele visel jako na niti měsíční srp a na místě jednopatrové budovy ústavu, který v srpnu osmadvacátého roku shořel, stál teď palác, vedený soukromým docentem Ivanovem, ale Persikov se už toho nedočkal. Víckrát se nikomu nevynořil před očima přesvědčivý hákovitý ukazovák a nikdo nezaslechl skřehotavý hlas. O paprsku a katastrofě osmadvacátého roku ještě dlouho mluvil a psal celý svět, ale později jméno profesora Vladimíra Ipaťjeviče Persikova upadlo v zapomnění a pohaslo, jako zhasl červený paprsek, který profesor jedné srpnové noci objevil. Zmíněný paprsek se podruhé nepodařilo zachytit, třebaže někdejší džentlmen, vzor elegance a nyní řádný profesor Petr Stěpanovič Ivanov se o to pokoušel. První kameru zničil rozzuřený dav té noci, kdy byl profesor Persikov zavražděn. Tři kamery skončily v nikolském sovchozu Rudý paprsek při prvním boji eskadrony s hady a nepodařilo se je zrekonstruovat. Ať bylo spojení skel, zrcadel a světelného odrazu sebejednodušší, podruhé se je nepodařilo navzdory úsilí profesora Ivanova zkombinovat. Očividně to vyžadovalo ještě cosi navíc kromě vědomostí, něco, čím byl obdařen pouze jediný člověk na světě — nebožtík profesor Vladimír Ipaťjevič Persikov.

BULGAKOV, Michail Afanas'jevič, Alena MORÁVKOVÁ, Ladislav ZADRAŽIL a Pavel HRACH. *Osudná vejce: Psí srdce*. Praha: Lidové nakladatelství, 1990. ISBN 80-7022-019-8. Dostupné také z: <https://ndk.cz/uuid/uuid:31c4af50-b15b-11e2-8b87-005056827e51>